

5-minuters deckare

**HALS-
BANDS-
STÖLDEN**

av Walter Hackett

5-minuters deckare.

Halsbandsstölden.

Återutgivning av text från 1911

av Walter Hackett

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7863-493-4

Copyright © 2022 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av Bokförlaget Klassiska deckare (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Detektiven Schmalz dyker upp hos sin vän precis när han är på väg till en födelsedagsfest hos familjen Gazebrook.

Han varnar för att ett halsband kommer att stjälas under kvällen – och att tjuven är en kvinna med brunt hår och blåa ögon.

Den chockade vännen inser förbryllad att beskrivningen passar in på värdinnan själv – och bjuder med honom för att lösa fallet.

Den här texten publicerades ursprungligen i december år 1911 i tidningen "Svenska Dagbladet" med titeln "Halsbandsstölden".

Författare till texten är Walter Hackett (1876–1944). Hackett var en amerikansk författare som framför allt var känd för sina teaterpjäser.

Översättningen publicerades anonymt.

I den här e-boken publicerar vi originalets text ordagrant och helt utan ändringar, alla namn, uttryck och till och med felstavningar har behållits.

Halsbands- stölden

Den här texten publicerades ursprungligen i december år 1911 i tidningen "Svenska Dagbladet" med titeln "Halsbandsstölden". Författare till texten är Walter Hackett (1876–1944). Översättningen publicerades anonymt.

Jag höll just på att kläda mig till mrs Gazebrooks födelsedagsmiddag, då Schmalz inträdde högtidsklädd och yttrade:

— Vi få sällskap, min vän. Visserligen har jag ej äran att känna familjen Gazebrook, men jag har ändå mina goda skäl. Familjens ryktbara pärlhalsband kommer att bli stulet i kväll, om jag inte hindrar det.

Jag stirrade häpen på honom.

Han fortsatte lugnt:

— Det kommer att stjälas af en liten, smärt kvinna med brunt hår, fina drag, blå ögon, bleka kinder, en stor mun och en fast haka. Hon har långa, smala fingrar.

— Tyst, afbröt jag sträft. Tyst, människa! Vet ni hvem det är ni just nu anklagar för denna stöld?

— Hvem då?

— Mrs Gazebrook själf! hviskade jag.

Han smålog belåtet vid denna underrättelse.

— Då, sade han, antar jag, att ni inte längre har någonting emot att jag följer med er.

Vid ankomsten till Gazebrooks föreställde jag Schmalz för herrn i huset.

Schmalz började genast:

— Mr Gazebrook, ni har i dag flyttat ert ryktbara halsband från dess förvaringsplats i ert kassahalf. Nåväl, man ämnar stjäla halsbandet i kväll. Svara mig nu: har ni bland era vänner bjudit en lång man med örnäsa, tjockt svart hår och skägg, svarta ögon med ögonbryn som mötas och en mun med tunna läppar?

Gazebrook betraktade honom undrande.

— Jag kan inte inse hvarför jag skulle låta er korsförhöra mig, svarade han kallt; men jag har ingenting emot att säga er att ni har precis beskrifvit Roger Mainwaring, som kommer att vara bland våra gäster.

— Jag visste det! Schmalz röst var upprörd. Det är han som kommer att begå brottet.

Jag stod mållös af häpnad, ty en halftimme tidigare hade han ju sagt mig, att mrs Gazebrook skulle begå det. Och nu anklagade han Gazebrooks bäste vän!

Gazebrook var blek.

— Denna beskyllning måste ni bevisa, sade han. Annars får ni bära följderna.

Därefter ursäktade han sig och drog sig tillbaka för några minuter, sedan han först anmodat Schmalz att bli hans gäst. Då han aflägsnat sig, gick Schmalz fram till kaminen, på hvars fris stod en stor fotografi i silfverram af Helen Gazebrook. Han betraktade den en liten

stund. Sedan vände han sig till mig.

— Således, anmärkte han förnöjd, var min beskrifning inte illa?

— Men, sade jag, ni sade åt mig att hon skulle stjäla halsbandet, medan ni sade åt Jack Gazebrook, att —

Han hejdade mig.

— Hon kommer att försöka stjäla det, försäkrade han, men inte för sig själf, inte af egen fri vilja. Hon har allt hon kan önska sig. Hon behöfver icke en så stor summa, som hon kan få för detta halsband, annat än för att betala någon utpressare. I hennes lif, före hennes giftermål, fortfor han, fanns det ingen hemlighet, som hon behöfde dölja, det vet hela världen. Men efter hennes giftermål? En flirt. Fullkomligt harmlös och dåraktig, men den kan ha ledt till ett impulsivt bref. Detta bref, visadt åt en svartsjuk äkta man, skulle bli misstydt och fullständigt förstöra hennes lycka. Där har ni historien.

Jag sade er, fortsatte han, att om halsbandet blef stulet, skulle det ske genom en kvinna, ty jag visste att endast Gazebrooks hustru kunde finna ett tillfälle att göra det. Jag hade aldrig sett henne, men öfvervägande hvad som kunde drifva henne därtill, fann jag orsaken, den orsak jag just omtalade. Häraf uppkonstruerade jag hennes karaktär. Om man en gång känner en persons karaktär, känner man också, ifall man öfver hufvud känner människorna, hans eller hennes utseende. Hon är en flirtdocka; därför är hon liten och späd. Stora kvinnor flirta inte, eller om de göra det, finna de ingen man att flirta med. Hon flirtade efter sitt giftermål, därför är hon lättsinnig och kallhjärtad. En liten kvinna med kallt hjärta är alltid blond och blondiner ha alltid blå ögon. Endast människor med stark karaktär ha en bestämd haka, och för att befria sig själf från utpressningsförsök på detta sätt måste en kvinna ha stark karaktär. Naturligtvis måste hon

vara blek, ty faran af upptäckt skulle inge henne fruktan.

— Men mannen? frågade jag. Hvad vet ni om honom?

Han smålog.

— Hvad slags man intresserar i allmänhet en kvinna — ty hon måste ha varit intresserad af honom för att skrifva till honom? Hennes fullkomliga motsats. Han måste sålunda vara mörk och lång. Han måste vara en skurk — och de enda skurkar man finner bland långa, mörka män ha oföränderligt örnnäsa, tunna läppar och ögonbryn som mötas. Ett barn borde förstå det!

Från det ögonblick mrs Gazebrook inträdde, stödd på Mainwaring's arm, var jag knappast mig själf.

Egendomligt nog öfvertygade mig en enda blick på det ryktbara pärlhalsbandet, som glimmade kring hennes hals, på ett oförklarligt sätt om att Schmalz' profetia skulle gå i uppfyllelse. Och denna förkänsla blef besynnerligt bekräftad strax innan vi började spela, ty mrs Gazebrook envisades att taga af sig halsbandet och lägga det i en låda i ett schatull. Det var alltför stramt, sade hon.

Schmalz hjälpte henne att taga af det. Då han gjorde det, såg jag en ljus glimt i hans runda, fisklika ögon — en glimt som jag tog för ett uttryck af triumf. Den var likväl fullständigt slocknad, då han kom och satte sig vid bordet midt emot mig. Genom något konstgrepp hade han lyckats få mig till medspelare mot mr Mainwaring och en miss Growenor.

I två timmar spelade vi, och jag och Schmalz vunno oafbrutet. Då hände följande. Schmalz, som höll på att skrifva upp sin vinst, grep plötsligt ett af korten — det var hjärteress — och skref ett par ord tvärs öfver det, så snabbt och försiktigt att ingen utom jag märkte hvad han gjorde. Sedan sköt han det jämte de öfriga korten öfver till

mig — det var min tur att dela.

En blick och jag läste hvad han skrivit. Det var:

”Inom fem minuter kommer mrs Gazebrook att försöka stjäla halsbandet.”

Jag stirrade ett ögonblick på dessa ord liksom förtrollad. Sedan insåg jag med ens att ingen annan än jag fick se detta kort. Jag hade likväl ingen förevändning att be om en ny packe och om jag delade ut korten ordentligt, kunde någon af våra motspelare få kortet med den förfärliga anklagelsen.

Hvad skulle jag göra? Jag smusslade kortet under västen.

— Stopp! ropade Mainwaring. Han hade rest sig och stod där, dödsblek bakom sitt svarta skägg med ögonen brinnande af upphetsning. Han stod tyst, tills alla bridgespelarna hade lagt ner sina kort och allas ögon voro fästa på honom. Då, med en långsamhet, som förtrollade mig, lyfte han en darrande hand och pekade på mig.

— Denna man, utbrast han, spelar falskt.

Jag ryggade tillbaka liksom träffad af ett slag. Ögonblickligen insåg jag hur förtviflad min ställning var. För att rädda mig själf från den yttersta vanära måste jag låta Schmalz' anklagelse mot Helen Gazebrook blifva känd. Sannerligen, min ställning var ohygglig.

Förtviflad vände jag mig till Schmalz i hopp om, att han kanske kunde hjälpa mig, men han låtsades ingenting märka. I detta ögonblick såg jag hur mrs Gazebrook sakta smög fram till schatullet, ansiktet var blekt och spändt, ögonen lyste. Fascinerad betraktade jag henne, alldeles glömsk af alla de blickar fulla af förakt och afsky som riktades på mig; allt närmare och närmare kom hon schatullet. Slutligen nådde hon det. Sakta drog hon ut lådan och stack in sin hand; och sedan såg jag henne stappla bakåt mot väggen, jag såg hennes hvita

ansikte bli gråblekt, hörde henne skrika till och såg, att den hand hon stuckit in i lådan kom tillbaka tom.

I samma ögonblick skrek Schmalz:

— Halsbandet är stulet! Jag skall ha äran att visitera er, mina damer och herrar. Jag börjar med mr Mainwaring.

— Ni är oförskämnd, sade denne, men visitera mig så mycket ni vill.

Schmalz började trefva på den andre. Plötsligt stack han sin hand i en ficka på innersidan af den andres väst. Därpå med ett gällt rop af triumf drog han ut den och höll den högt öfver sitt hufvud med halsbandet svingande inför våra häpna ögon. Jämte det höll han en brefpacke som han, medan sällskapet ännu i häpnad stirrade på pärlorna, hastigt flyttade öfver i den andra handen och kastade in i elden, där papperen muntert flammade upp. I samma ögonblick nickade han gladt åt mrs Gazebrook. Att hon såg och förstod, det syntes på blixten i hennes ögon.

Sedan såg jag igen på Mainwaring. Han stod fortfarande orörlig — en bild af häpnad. Slutligen ryckte han med stor ansträngning upp sig själf.

— Hur ha dessa pärlor kommit i min ficka? utropade han. Jag har aldrig lagt dem där!

Under dödstystnad gick Gazebrook öfver rummet fram till honom.

— Ni tjuf! flämtade han. Ni är just den rätte att beskylla en hederlig man för att ha fuskat i kortspel. Lämna genast mitt hus!

Mainwaring gick, och mrs Gazebrook föll afsvimmad till golfvvet.

*

— Hur kunde Mainwaring stjäla pärlorna? frågade jag sedan Schmalz. Han kom ju aldrig i närheten af schatullet, sedan de blifvit placerade där.

— Han gjorde det inte heller, svarade Schmalz. Jag var tvungen att beskylla honom för det, för att kunna visitera honom och få tag i mrs Gazebrooks bref, och förrän jag fick dem, kunde hon ju ej vara säker. Det är ingen skada att kalla en utpressare för tjuf. Om jag ej lyckats få brefen, hade halsbandet säkert blifvit stulet, och en oskyldig kvinna blifvit en brottsling.

— Men hur i all världen kom halsbandet att vara i hans ficka?

— Jag lade det där, sade han.